

Sygn. akt IV CSK 386/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku A. G. i E. G.  
przy uczestnictwie J. K. i S. K.  
o stwierdzenie zasiedzenia,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 11 grudnia 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2013 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację uczestników postępowania J. K. i S. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 15 lutego 2013 r., którym stwierdzone zostało nabycie z dniem 19 sierpnia 2011 r. przez zasiedzenie własności nieruchomości położonej w R. na rzecz wnioskodawców A. i E. G.. Podstawą prawną rozstrzygnięcia Sądu był art. 172 k.c., którego przesłanki zostały spełnione przez wnioskodawców. Podobną ocenę prawną przyjął Sąd drugiej instancji, przyjmując także ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonane przez Sąd Rejonowy.

W skardze kasacyjnej uczestnicy zarzucili zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2, art. 378 § 1, art. 391, art. 227 k.p.c. poprzez nieustalenie charakteru prawnego posiadania poprzedników prawnych wnioskodawców. Naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczy art. 172 w związku z art. 336 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie posiadania samoistnego wnioskodawców. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i poprzedzającego go orzeczenia Sądu pierwszej instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie wniosku o zasiedzenie, z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Pełnomocnik skarżących powołał się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na oczywiste uzasadnienie skargi. Z utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego wynika, że oczywistość skargi wyraża się w dostrzeganym na pierwszy rzut oka i nie wymagającym dokonywania wykładni prawa oraz przeprowadzania analizy przepisów wadliwym ich rozumieniu lub zastosowaniu przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.). Tak postrzegana oczywistość skargi nie występuje, jeśli prawomocnemu orzeczeniu sądowemu zarzuca się

pominięcie w rozważaniach Sądu drugiej instancji jednego z zarzutów apelacji, dotyczącego przesłanki zasiedzenia, której wystąpienie ustalił Sąd Rejonowy i w tym zakresie wypowiedział się w uzasadnieniu Sąd Okręgowy, rozpoznając apelację. Nie jest to uzasadnienie wzorcowe, ale wystarczające do wypełnienia wymagań stawianych uzasadnieniu sądu drugiej instancji (art. 378 § 1, art. 328 § 2 k.p.c.). W tym zakresie nie można więc mówić o oczywistości skargi kasacyjnej według art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Podobnie się sprawa przedstawia w wypadku drugiej przyczyny podniesionej przez stronę skarżącą jako oczywiste uzasadnienie skargi. Sprowadza się ona do zarzutu, że Sąd przyjął „całkowicie błędną wykładnię, zakładającą, iż posiadanie cudzej rzeczy za wiedzą i zgodą (nawet dorozumianą) właściciela świadczy jedynie o złej wierze, podczas gdy takie posiadanie, zwłaszcza w świetle bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, świadczy o posiadaniu zależnym, które nie prowadzi do zasiedzenia”. Przytoczone sformułowanie przeczy oczywistości skargi, stanowiąc o innych ustaleniach faktycznych Sądu a innych wyobrażeniach uczestników postępowania co do tych ustaleń, a także o odmiennej ocenie dowodów. W uzasadnieniu postanowienia Sądu pierwszej instancji jest błąd odnoszący się do istoty *corpus* i *animus* posiadania, jednak Sąd Okręgowy w uzasadnieniu to skorygował poprawnie, wskazując na spełnienie obu tych przesłanek posiadania przez wnioskodawców i ze zwróceniem uwagi, że ich posiadanie w okolicznościach sprawy mogło mieć tylko postać posiadania samoistnego (wymagającego *animus rem sibi habendi*) i było to posiadanie w złej wierze. Podkreślenia wymaga, czego nie zauważyli dostatecznie skarżący, że posiadanie zależne, stosownie do art. 336 k.c. wymaga stosunku prawnego, z którego wynika. O takim stosunku prawnym, odnoszącym się ponadto jeszcze do poprzedników prawnych wnioskodawców, w dotychczasowych ustaleniach w ogóle się w sprawie nie mówi i nie było to podnoszone przez uczestników. Ustalenie natomiast występowania takiego stosunku prawnego, a następnie jego ocena pozostają poza oczywistością uzasadnienia skargi kasacyjnej, zgodnie z jej rozumieniem w myśl art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

W tej sytuacji na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.